

Spreeuwen: natuurlijk alternatief voor insecticide

Het is zondagochtend en ik tuur over de wijde landerijen en velden. Het is rustig en de dieren in het veld voelen zich op hun gemak. Vanmiddag wordt hun rust verstoord door de vele bermtoeristen, die het veld ingaan. De dieren trekken zich terug in het griendhout. Een paar hazen rennen achter elkaar aan en doen de Kieviten opschrikken. Die ene kwam wel vlak langs haar nest. Er is echter geen gevaar, want een haas eet geen eieren.

Vlak voor m'n raam, over het zandpad, komt een spreeuw voorbij wandelen. Nou ja, wandelen, het is net een huisvrouw die vlak voor sluitingstijd nog haar broodnodige inkopen moet doen. Plots zie ik de reden van haar drukke gedoe. Achter haar aan zeulen drie jonge spreeuw-tjes. Als een sliert volgen ze moeder, want je weet maar nooit wanneer ze inhoudt. En als ze stopt is er iets te eten. Links en rechts zoekend naar wormpjes, spinnen, torren – zelfs een bromvlieg is welkom -, heeft moeder maar één opdracht: Zo snel mogelijk van al die altijd geopende bekjes af zien te komen. Ze heeft iets gevonden, draait zich om naar haar jongen en het eerste open bekje krijgt het hapje. Het laatste jong in de rij let niet goed op en botst tegen zijn voorganger. Deze struikelt en valt, krabbelt weer omhoog maar is te laat voor het hapje. Een soort file met spreeuwenjongen. Het tekort gekomen diertje let nu beter op en gaat de volgende keer vooraan huppelen. Er wordt nogal wat gegeten op zo'n dag....

Jaren geleden heb ik ooit eens bijgehouden wat dat zoal was. In een nestkast in mijn tuin hadden vader- en moederspreeuw zes jongen uitgebroed. Om de vier minuten vliegen de ouders met ongeveer twee gram voedsel naar het nest. Dat gaat de hele dag door en drie weken lang. Al gauw worden er enkele kilo's insecten naar het nest gebracht. Het 'poepje' van elk jong wordt netjes uit de nestplaats gehaald en een aantal meters verderop in het weiland gedeponed. Een soort herbemesting. Als we nu uitgaan van ongeveer twee miljoen spreeuwen in Nederland, die gemiddeld twee keer per jaar een broedsel hebben, dan kom je al gauw tot de slotsom dat onze dappere spreeuw ons land verlost van enkele tonnen insecten per jaar. Als ze er niet waren zaten we 's avonds niet zo lekker van de avondzon te genieten.

Natuurlijk pakt het dier ook regelmatig een kers of peer in de boomgaard. Niet leuk, maar het voordeel is groter dan het nadeel van deze vogels! Straks in de late nazomer gaan ze zich groeperen en zie je donkere wolken met tienduizenden spreeuwen prachtige bewegingen maken in de lucht. Als een sublieme eenheid schetsen zij een steeds veranderend silhouet. Dit is een uniek natuurverschijnsel. Soms landen ze massaal op

een plaats waar wij mensen dat niet graag zien gebeuren. Stationsgebouwen of boomgaarden worden vaak bezocht, maar ook zomaar een bepaalde laan in een woonwijk. Soms breken takken van bomen af, onder het gewicht van meer dan 500 spreeuwen. Onder zo'n nachtrustplaats vind je tientallen kilo's ontlasting en ook altijd tientallen dode spreeuwen. Deze hebben de nacht niet gehaald maar zouden de reis naar het warmere zuiden ook niet overleefd hebben. Uit onderzoek -door mij gedaan- blijkt dat deze dode dieren al een ziekte onder hun leden hadden. Vele blijven echter in ons land. Op de voedertafel kun je ze regelmatig in hun prachtige winterkleed waarnemen.

De spreeuw, onze vrolijkste imitator van alle natuurvogels in ons land, moet gewoon blijven.

Skukuza